

У спомен новопрестављеном протођакону Момиру Лечићу (1936-2021)

Свако ко је део наше парохијске заједнице, 'невске' Литургије поистовећивао је са ђаконовањем оца Момира Лечића, протођакона.

Деценијама је отац Лечић, како смо га звали, предстојао на службама и узносио јектеније господствено, отмено, разговетно, смирено, молитвено – ђаконски.

Верујем да не постоји нико кога заувек није дотакла нарочита, јединствена мелодика ђаконовог чтенија Јеванђеља. Једноставно, а узвишено, тако да у том тренутку као да све стаје и трепери звонким његовим гласом, а он сам – као да нам је преносио призоре којима је сам сведочио.

Изузетан појац, зналац и љубитељ црквеног појања, члан некадашњег славног Хора београдских свештеника, из времена Патријарха Германа, припадник 'старе школе' свештенослужитеља који су са пажњом и

посвећеношћу служили свим својим бићем – у покрету, појању, мелодици и метрици сваког возгласа. Подразумева се да је пратио напредовање и живот хорова наше цркве, увек био на располагању за питање и савет, увек похвалио и приметио кад нешто ново научимо.

Осамдесетих, када је у нашој цркви почео да се окупља у оквиру Мисионарске школе млађи свет и тако постепено обновио и подмладио и мешовити и певнички хор, отац ђакон је био задужен да своје појачко знање пренесе певничком хору.

Са колико само радости је ишчекивао да отпоји химну „Тебе Бога хвалим“ са овим или оним мелодијским украсом, са пуно одушевљења и поштовања према нотном запису.

Једна од слика коју увек видим кад помислим на оца ђакона је како он и његова супруга Боса, коју је пре само неколико месеци испратио, у недељно јутро улазе у порту, пред Литургију и, руку под руку, корачају према цркви; отац ђакон старовремски елегантан, са шеширом. Као образ брачника који жудимо да досегнемо.

И кад смо у једном тренутку добили, хвала Богу, два млада ђакона, отац Лечић је, иако увелико пензионер, редовно долазио и служио, докле год му је снага допуштала, одан храму у којем је толике године провео на својој ђаконској служби.

Деценије и догађаје које је отац ђакон памтио као први човек Кабинета два Патријарха српска, можемо само да наслутимо. О томе ће, надам се, имати ко да пише.

Небеска певница је добила појачање – пристигао им је Лека, како су га звали његови ‘саплеменици’ из Хора свештеника.

Прилажем као сећање – слику са првог путовања Хора на Косово (1997), са тадашњим диригентом Павлом Јанковићем, испред манастира Високи Дечани. Уз оца Лечића, ту су још и, тадашњи игуман Теодосије, и о. Вајо.

Господ да насели у царство небеско душу дивног нашег протођакона Моме Лечића.

mitropolija.com